Ա. ՏԱՐԻ ԹԻՒ 75 — ՇԱԲԱԹ 31 ՄԱՐՏ 1884 (Ն. Տ.) 12 ԱՊՐԻԼ — 16 ՃԷՄԱԶԻԼ ԱԽԸՐ 1301

ԱՐԵՒԵԼՔ

ՕՐԱԳԻՐ

ՓԱՂԱՓԱԿԱՆ ԵՒ ԱԶԳԱՅԻՆ

ԳԱՅՄԱՆ

Փոխադրման տուղդ մէկ անգամի համար 5 դահեկան երկու անգամի համար 2 դահեկան է. ապագայ անգամներու համար զեղջ սակարկութիւն կըլլայ:

Օրագրոյս վերաբերեալ Նամակ կամ որ եւ իցէ գրութիւն պէտք է ուղղել՝

«Առ խմբագրութիւն ԱՐԵՒԵԼՔ օրագրի»

ԽՄԲԱԳՐԱՏՈՒՆ Գալաթիա, Իզմիրլի օղլու խան, թ. 19.

Իսկ զառանձերնիս հետեւեալ հասցէին՝

ազգրե ۱۹ دائره خانی اوغلی اورمیازی دده‌طه‌غ دده‌علیدرس

مسئول ادارهٔ سی‌عزّت {كلوارى}

40 ՓԱՐԱ

ԲԱԺԱՆԵՄՂԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

Գոյոյ համար	Տարեկան դահեկան	արծաթ	200
« «	վեցամսեայ «	«	100
« «	երեամսեայ «	«	50
« «	Ամսական «	«	20
« «	Հատով «	«	1
Գառատաց համար	Տարեկան «	«	240
« «	վեցամսեայ «	«	120
« «	երեամսեայ «	«	60
Օտար երկիրներ	Տարեկան Ֆրանք		56
» «	վեցամսեայ «		28

Դուրս զրկուած յրագրաց համբու. ծախքը խմբագրութեան վրայ է։

40 ՓԱՐԱ

Կ. ՊՈԼԻՍ
ՇԱԲԱԹ 31 ՄԱՐՏ

Երկու չաբթի օրը նշանաւոր է մեզ համար։ Ազգային ժողովը պիտի կատարէ ամենամեծ պատասխանատութիւնները։ Չենք գիտեր ինչ պիտի ելնի Ազգային ժողովոյ գործունէութենէն, ամէն պիտի ապ էր քաղէնդրն, բայց յոյս ունինք թէ Ազգ. ժողովը իր պատասխանատութիւններէն խորհի մտօք եւ համբերմամբ կը կատարէ։ Բնական է թէ ամէն Հայ, որ անտարբեր չէ ազգային գործոց մէջ, ունենայ կարծիք մը, փափագ մը եւ ըղձայ որ այս ինչ անձնասուրութիւնը Հայոց կամ ոգիին լինի։ Անյոյսի վախճաններ տրտուր են եւ օրհնասոր, սակայն այդ վախճանէն պատասխանելու եղանակն է որ անանց մտատանջութիւն կրնայ պատճառել։ Այդեւօք Մայր-եկեղեցի հատարքուղ ժողովրդը, երբ տեսնէ թէ իր փափագանց հակառակ գործ մը կը կատարուի, պիտի ընէ ժողովրդական ցոյցեր։ Մենք չենք ուզեր հատատալ որ հանդիսականն ժողովրդը այդքան անհանգիստ ընդհատ ունենայ։ Ունկնդիրը, եթէ բիւրաւոր իսկ լինին, գործելու նշանակութիւն չունին, դի չեն ներկայացներ Թուրքիոյ Հայերը, որոց օրինաւոր ներկայացուցիչն Ազգ. ժողովն է։ Հետեւաբար ո՛և է ցոյց ընդդէմ Ազգ. ժողովոյ՝ կը նշանակէ անհատից կազմին ցոյց մը ընդդէմ Ազգին։

Եւ միթէ կրնա՞նք կարծել որ՝ ընտրութիւն մը երբ կատարուի բազանդութիւն մը ներքեւ, կրնայ արժէք մը ունենալ։ Բնաւ երբեք։ Ընտրելոյն մը համար չկայ աւելի մեծ նախատինք քան այսպիսի ընտրութիւն մը։ Իւր արժանիքը ճանչցող, իւր ազգը ճշմարտապէս սիրող անձ մը, իսկոյն պարտաւոր է մերժել այսպիսի միջոցներով կատարուած ընտրութիւն մը։

Ամենամեծ նախատինքը մէ՛ նաեւ Հայ ազգին համար ալ երբ տեսնուի թէ ունինք Ազգ. ժողով մը, որ ընտրուած է ազգին ազատ քուէներով, և ապա կայն ժողովրդի մի մասն առ այնիչ կը գրէ ընդհանրութեան ընտրելիներն, վատահութիւն չունի անոնց խոհեմութեանը և ազգասիրութեանը վրայ, ու միայն ինքն կ'ուզէ անօրինութիւններն ընել։

Հանգիստականք սրբան բազմութիւ ալ լինին, բայց և այնպէս չատ հանդիստական է թէ, անդին ուրիշ բազմութիւն մը գտնուի որ ուրիշ տեսութիւններ ունենայ, ուրիշն ինչ կատարի ժողովրդի մի մասն իւր կարծիքներն բանտարարութեամբ ընդունելի ընել տալու նկրտի։

Ժողովրդային ցոյց մը որ անիրաւ է, որ կը հակառակի մեր ահմնադրական օրինայ, միշտ գատապարտելի է. գատապարտելի գործ մը ա՛չ մեկ լաւ հետեւութիւն կրնայ ունենալ, ա՛չ մեկ ապագուտ արդիւնք կ'արտադրէ, այլ զիզ պատասխանի կ'ըսէ, օտարոց առաջ ժողովրդի և արհամարհելի, և կը վտանգէ ամենալաւ տրամադրութիւնները խոկ։

Հետեւաբար փափաքելի է որ ամեն հանդիսականք իրենց զգացումները իրենց պահեն. ոչ հանկարծական, ոչ հակակրական ցոյց բնեն։

ՄԵՆՔ ՕՐԻՆԱԿ ՄԸ

—o—

Ա.յս տարի մարտ ամիսը Կ. Պոլսոյ մէջ չատ կարեւոր զիհեր բերաւ, բայց ամենէն նշանաւորը պէտն եղաւ անշուշտ Պ. ԵՈՐԿԻՈՍ ՋԱՐԻՖԻ։ Ա.յն արատոյ կարգի պատիւներ, զոր Կ. Պոլսոյ Ժողովրդն, և Կ. Պոլսէն դուրս չատեր ալ, ինքնաբերաբար բերին իւր յաւարքութեան ատենին, ցոյց կատան թէ մեծատուն հանգուցեալն ո՛ր տատիճան տիրեր էր ամեն ազգի և կրօնի վերաբերեալ հատարտութեանց սրտին։ Պ. Զարիֆի քատատգէտ մը, աշխատասէր մը, դիւանագէտ մը կամ նախարար մը չէր, և չէ եղած երբեք, այնպէս որ չկար բնաւ պաշտօնական կապ մը, որ երկրին ժողովրդին իրեն հետ միացնէր։ Ո՛չ ալ կը պատկաներ այն ներեւոյթ բարձրագոյն դատուն, որ մտքով կը տիրէ բոլոր ժողովրդի մը վրայ, գրագէտ, դիւանական, բանսեր դատուն. որովհետեւ Պ. Զարիֆի երեւելի դատախարակութիւն մը չէր ատացած։ Ապատքն դժուար է դատնել 78 տարեկան Պոլսեցի մը, որ «երեւելի դատախարակութիւն» մը ատանալու կարող եղած լինի իր երիտասարդութեան մէջ։ Բայց Պ. Զարիֆի ունէր ձիրք մը, կամ լաւ եւս է ըսել՝ քնաիր յատկութեանց շարք մը, որ սրտին կ'ազդէր ատենէ, ի՛նչպէս են տղերքը, լա՛ւ են, առո՛ղջ են։

— Լաւ են, բայց...

— Ի՞նչ է պատահել։

Նաղարը պատմեց, թէ իրանց ընկերներէն մէկը մի յանձնարարութեամբ ուղարկած էր մի տեղ, հիմա նա անհետացել է, և նրա մասին խիստ անհանդիստ են։

Ա.յդ պատմութեան միջոցին քաղար Պետրոսը նայեց իմ երեսին, որ տեսնէ իմ դէմքի արտայայտութիւնը իմ մէջ ոչնչ խռովութեան նշան չը գտաւ։ Պատմիչը նէնէին սպասնելու յանձնարարութեամբ ուղարկուած աւազակի մասին էր, որ հանգիստ տուեց իմ տպաւորի հարուածների տակ։ Բայց ես նրա մարմինը մի այնպիսի տեղում էի ամփոփել, որ ինքը սատանան չէր կարող գըտնել։

Քաղար Պետրոսը իրան ձեւացրեց որպէս սաստիկ հետաքրքրուած։ Խաչագողի ընկերի անհետանալը, իրաւ որ, սաստիկ անհանգստութիւն է պատճառում մեացածներին։

— Ո՛վ էր, ի՞նչ յանձնարարութեամբ և ո՞րտեղ է ուղարկուած։

Նաղարը պատմեց, թէ նրան տրուել էին մի աղիկ, որ տանէ, անտառում «անհետացնէ», բայց աղջկայ հետ ինքն էլ անհետացաւ։

— Աղջի՛ը գեղեցի՞կ էր, հարցրեց քաղար Պետրոսը։

— Գեղեցիկ էր։

— Իսկ տղան երիտասա՞րդ էր։

— Երիտասարդ էր։

— Ա.յսպիսի գործը երիտասարդին չեն յանձնում, շատ հասկանալի է, որ երիտուն էլ հաշուել են միեւնոյն հետ և հետացել են ով գիտէ որտեղ։

— Մենք արդէն մարդիկ ուղարկեցինք նրանց որոնելու, պատասխանեց Նաղարը։

— Ի զուր, պէտք էր նրանց թողնել իրանց բէֆին, ինչ որ ուզում են, թող անեն։

Նաղարը ատաց, կան ուրիշ պատճառներ, որ այդ անգրը իսկատ վտանգաւոր են գարձնում, և խոստացաւ, որ այդ պատճառների մասին յետոյ կը խօսէ քաղար Պետրոսի հետ։ Իսկ մենք ճանապարհից նոր եկած լինելով, և մանաւանդ ճաշի ժամանակ լինելով, այժմ սկսեցին հոգ տանել մեր հանգստութեան մասին։

Մեր ձիաները և սայլակը տեղաւորեցին՝ ես ինքս էլ չը հասկացայ թէ որտեղ. երեւում էր, անտառի մէջ ուրիշ խորշեր ես ունէին։ Մեր իրեղէնները բերեցին խրճիթը։ Ձաշի սեղանը արդէն պատրաստ էր։ Ամենը բոլորեցին սեղանի չորքը, մեզ ամենապատուական տեղը տալով։ Ձը նայելով, որ նրանք բնակւում էին մի այնպիսի առանձնացած տեղում, լեռների մէջ, անտառների խորքում, բայց սեղանի վրա յայտնվեցան այնպիսի ուտելիքներ և այնպիսի քմահելիքներ, որ այդ կողմերում հազուագիւտ էին։ Երեւում էր, որ քաղաքների հետ խիստ յաճախ յարաբերութիւններ ունէին։

Խօսակցութիւնը սկզբում, ըստ պահանջների դասակների համեմատ, հետզհետէ կենդանանում էր զանազան հանաքներով և զուարճախօսութիւններով։ Բայց գնալով աւելի տրտնջուր կերպարանք ստացաւ, երբ նրանք սկսեցին հարցնել իրանց հայրենիքի և ընտանիքների մասին։ Մենք պարկաստանից աւելի յետոյ դուրս եկած լինելով, քան թէ նրանք, ուստի չատ նորութիւններ նրանց համար։

— Մեր Մկրտիչը մեծացե՞լ է, հարցնում էր մէկը։

Մկրտիչը հարցնողի որդին էր, որին օրօրոցի մէջ թողնելով, հայրը հեռացել էր հայրենի երկրից, և այն օրից ապրում էր պանդխտութեան մէջ։

— Մկրտիչը այժմ պսակված է, երեխայ ունի, պատասխանում է քաղար Պետրոսը։

Հայրը ուրախանում է։

— Մայրս խոս չատ չի պատասխել, հարցնում է մի ուրիշը։

— Մայրդ կեանքը քեզ բաշխեց. արդէն եօթերորդ տարին է, որ պառկած է հողի տակ։

Որդին տխրում է։ Մի քանի ձայներ կրկնում են՝ «Աստուած հոգին լուսաւորեսցէ»...

— Մեր Խաչօի աղջիկը ինչ է անում, հարցնում է մի այլը։

Դա իր կնոջ մասին է հարցնում։

— Խաչօի աղջիկը հիմա ուրիշ մարդու է գնացել։

— Ինչպէս, գոչում է զարմացած ամուսինը։

—Ձե՞ս հասկանում։ երկար ըսպասեց քեզ, ոչ լուր ստացաւ, ոչ փող ստացաւ, վերջը յուսահատվելով, պսակվեցաւ ուրիշ մարդու հետ։

Դժբախտ ամուսինը սրձակում է խորին հառաչանք և լռում է...

— Մեր Աբէնազը ինչ է անում, հարցնում է մի ուրիշը իր գաւառը մասին։

— Աբէնազին պարսիկները փախցրին։

— Ա՛խ, քօռանամ ես... բացականչում է հայրը։

ՐԱՖՖԻ

(Շարունակելի)

ԹԵՐԹՕՆ ԱՐԵՒԵԼՔԻ
33

ԽԱՉԱԳՈՂԻ ՅԻՇԱՏԱԿԱՐԸ

Ա.

ՆՈՐ ՇՐՋԱՆ

Ես իրաւ, այդ մարդիկը ածխագործներ էին, կապալով վեր էին առել անտառի մի մասը, ածուխ էին պատրաստում։ Մօրի ափի մօտ կանգնած էին նրանց մի քանի նաւակները, որոնք տանում էին ածուխը մերձակայ քաղաքներում վաճառելու համար։ Մի քանի խումբ ջրիներ տանում էին նոյն մերկերը ցամաքի ճանապարհով դէպի շրջակայ գիւղերը և փոքրիկ քաղաքները, կամ հացընում էին մինչեւ ծովեզրը նաւակների մէջ դնելու համար։

Մեր անակնկալ յայտնութիւնը նախ խռովութիւն պատճառեց ներքանց, բայց երբ մեզ ճանաչեցին, էլ չափ չկար նրանց ուրախութեանը։ Բաւոր Պետրոսի մի քանի կանարդիկ խօսքերը բաւական եղան դրաւելու նրանց վստահութիւնը։ Եւ ահա ներքանց մեկի ձայն տալով խրճիթի մի քանիսում շարժվեցան մերկ յատակի վրա փռած ցամաք տերեւները, տախտակամածից բարձրացաւ մի գունակ և սաւերներից վիրապի միջից դուրս երեւաց մի գլուխ։ Նա մի քննողական հայեացք ձգելով մեր վրա, դուրս եկաւ փոսից։ Նրանից յետոյ յայտնվեցաւ երկրորդը, երրորդը։ Ա.յդ նորերի թէ հագուստի գունաւոր բեզերից և թէ ձեռքերի ներկերից երեւում էր, որ նրանք այն սաւերներից վիրապի մէջ ինչ-որ ներկերով կամ գոյներով աշխատում էին։ Ներքանք ամենագործներ չէին։

Նրանք ուրախութեամբ ընդունեցին քաղար Պետրոսին, համբուրվեցան նրա հետ և խնդրեցին նստել։ Քաղար Պետրոսը ներկայացրեց և ինձ, մի քանի կարմիր խօսքեր աւելացնելով իմ ընդունակութիւնների մասին։

Ինձ ճանաչեցին իմ հօր անունով, որովհետեւ ինձ տեսել էին չատ փոքր հասակում։

Դրանք իմ հայրենակիցներն էին։ Նրանց գլխաւորը, որ կոչվում էր Նազար, դարձաւ դէպի քաղար Պետրոսը, հարցնելով։

— Մենք վաղուց սպասում էինք ձեզ, Պետրոս եղբայր, ինչու այդքան ուշացաք։

— Երկար պատմութիւն է, պատասխանեց քաղար Պետրոսը, — այդ մասին յետոյ կը խօսենք։ Դուք այն մասին խօսեցէք, որ ձեզ համար ամենահետաքրքրական է։

Նազարը պատմեց, թէ Ամասիայի վաճառականներից մէկը, որ ունէր մեծ գործ, ուղարկել էր իր որդուն Կ. Պոլիս, որ ծանօթանայ մայրաքաղաքի առեւտրական գործերի հետ։ Որդին, որ ունէր 18 տարեկան հասակ, ուղարկուելով Կ. Պոլիս, ընկերացել էր մի քանի երիտասարդների հետ, որոնք ամենայն ինչ թողած, ուրախ էին, որ կարող են ազատ օդ շնչել։ Նրանք ամենքն էլ ունէին մեծ գործ, մեծ հարստութիւն, և ամենքն էլ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԵՐ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԵՐ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԵՐ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԵՐ

ՊԱՏԱՍԽԱՆԱՏԻՐՈՋ ՀՐԱՄԱՆՈՎ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԵՐ

Ի ՄԱՍԻՆ ՀԱՅ ԳՐԱԿԱՆՈՒԹԵԱՆ

Ի ՄԱՍԻՆ ՀԱՅ ՀՐԱՏԱՐԱԿՉՈՒԹԵԱՆ

Ի ՄԱՍԻՆ ՀԱՅ ՏՊԱԳՐՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԵՐ

ՊԱՏԱՍԽԱՆԱՏԻՐՈՋ ՀՐԱՄԱՆՈՎ

Ի ՄԱՍԻՆ ՀԱՅ ԳՐԱԿԱՆՈՒԹԵԱՆ

Ի ՄԱՍԻՆ ՀԱՅ ՀՐԱՏԱՐԱԿՉՈՒԹԵԱՆ

Ի ՄԱՍԻՆ ՀԱՅ ՏՊԱԳՐՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԵՐ

ՊԱՏԱՍԽԱՆԱՏԻՐՈՋ ՀՐԱՄԱՆՈՎ

Ի ՄԱՍԻՆ ՀԱՅ ԳՐԱԿԱՆՈՒԹԵԱՆ

Ի ՄԱՍԻՆ ՀԱՅ ՀՐԱՏԱՐԱԿՉՈՒԹԵԱՆ

Ի ՄԱՍԻՆ ՀԱՅ ՏՊԱԳՐՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԵՐ

ՊԱՏԱՍԽԱՆԱՏԻՐՈՋ ՀՐԱՄԱՆՈՎ

Ի ՄԱՍԻՆ ՀԱՅ ԳՐԱԿԱՆՈՒԹԵԱՆ

Ի ՄԱՍԻՆ ՀԱՅ ՀՐԱՏԱՐԱԿՉՈՒԹԵԱՆ

Ի ՄԱՍԻՆ ՀԱՅ ՏՊԱԳՐՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԵՐ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ ՄԱՆԿԱԿԱՆ ՀԻՒԱՆԴԱՆՈՑ